

Po trati s kouskem fosforu

Zapsali Šuf a [Vojta](#)

(do dokumentu lze vkládat komentáře, kdybyste našli nějakou zjevnou blbost, chtěli se něco doptat, vyplakat se či sdělit světu, jak jsme hloupoučci..)

Normálně moc reportáže z šifrovaček nepíšeme, protože příběhy na téma "jak jsme seděli pět hodin u dvanáctky a pak šli domů" jsou, zejména v našich končinách, poměrně běžné a nepříliš čtivé. Ale když už jsme se osamělí proluštěli až do cíle, bude fajn sepsat jak se to tak týmu středního doletu stane. Srdce každého luštitelce přec potěší, když si o šifře na které si vylámal zuby může přečíst pár šteků typu "Alča si ani nesesdala", nebo "Prostě jsme to přečetli".

Ba ne, nic podobného nečekejte. 3 s kouskem fosforu je tým uvážlivý (přinejmenším od dob ztráty vápníku), který neprudí orgy tím, že by šifru týden pracně připravovanou louskal za dvě minuty. Pročež jsme si chůzi Po trati užívali od dvou odpoledne až do přesčasu o půl jedné (taky odpoledne), plni překvapení, že jsme v závěru hry na čele osaměli. Jak k tomu došlo?

Start

Vyrážíme v silné sestavě - 3 s kouskem Titanu a Racka, tedy skalní trojice Vojta, Martina, Šuf a k ní marTIn z JTHTN a Iva z Černého racka. Tak silné, že nás při pohledu na startovní listinu tipuju na desáté místo. Startujeme tradičně ve třech - Vojta dojíždí se zpožděním ([vtipné je, že bus mi ujel kvůli vaření čaje do termosky, kterou jsem nakonec za celou hru nikdy nestihl otevřít](#)) a Iva s týmem nečekaně nevypadla z volejbalového turnaje a musí ho dohrát. Proto nám celkem vyhovuje "startovní neaktivita". No na které šifrovačce se vám stane, že deset minut po startu v klidu pijete pivo a klábosíte s orgy, že?

Už ve čtyřech naskakujeme na vlak. Mazácky jsme stihli zabrat čtyřku k sezení, a hlavně s okýnkem - zejména některé týmy stísněné v uličce netušily oč přicházejí. Leč sedli jsme si blbě, billboard byl na druhé straně, a tak jsme stihli přečíst jen dvě slova - Běchovice a pivnice. I to bylo naštěstí dostatečným impulzem, abychom v Libni zmateným vystupujícím zamávali a odjeli dál. ([Musím říci, že výrazy v tvářích některých týmů, které v Libni vystoupily a pak nechápavě sledovaly, jak ostatní odjíždějí vlakem dál, stály opravdu za to.](#))

První šifra nás pocvičila v ignoranství - všechny tři slepé větve víceméně pomíjíme (kdo je kamarád od Gaia? Messiah?), a vydáváme se po modré trati k rybníčku, kde nás dohání Iva. Nůžky sice nebyly v povinné výbavě, ale docela se hodily (podobně jako později kružítko .. ale stačí tužka a papír, že? :)). Šifra nám trvá trochu déle než čelu, které patrně aplikovalo nůžky pouze v hlavě. Ale to nevadí, protože na nádraží v Počernicích stejně všichni čekáme na ten samý vlak. Koukáme do šifřičky A, což je určitě nějaká nápadová pakárna, protože Braille v okrajích by přeci šel jednoznačně řadit, ne?

Nezhřeším na slib z úvodního odstavce reportáže, když řeknu, že šifru ve Vysočanech Vojta prostě přečetl, neb mu trvalo asi deset minut než ho to napadlo ([jako nematfyzák v týmu jsem se s radostí vykašlal na zkoumání zhůvěřilé změti významů a zkusil něco primitivního a](#)

[elegantního](#)). Nechali jsme zatím s klidem odjet jeden přeplněný autobus, a počkali si na následující - prázdný a přímý. Na nechvalně avizovanou pětku tak dorážíme s čelem "na dostřel" spolu s Jádrem, Seš-lost zrovna vedle pod stříškou zápasí s SMS systémem vlastní výroby.

Tělocvičná aktivita je zjevně nastavena tak tolerantně, aby prošel i skalní matfyzácký tým (udělat jeden klik, cože?!). Zaváháme, jen když je nutno vyvážit Martina na houpačce - neb zbytek týmu je poměrně lehký (i když už zdatně nasákáváme deštěm). Mnohem víc vrásek nám přidělá, když zjišťujeme, že další cesta vede skrz šifřičku A. Ta totiž stále ještě nepadla, a tak sedáme do nedaleké hospody. Vida později týmy klepající v dešti kosu na zahrádce si říkáme, že to je vlastně fajn chodit na čele. Teda přesněji .. že to *bylo* fajn být na čele, neb kostičky vzdorují déle než hodinu, stejně jako následné hledání jižní výpustky, kterou nám musí ukázat až orgové. (teda výpustky jsme našli hned tři, ale kdo by čekal šifru na druhé straně silnice, než tvrdí upřesnitko? ... no týmy před námi to zjevně nezastavilo).

Zbytek čakovického kolečka už probíhá celkem v pohodě. Výjimkou jsou samozřejmě zvířátka, která pro řadu dobrých týmů znamenala konečnou. Zpětně považuju za výhodu mít v týmu dětného Martina, kterýžto pevně hájil názor, že dětí se člověk neptá "jak dělá slepice" anóbrž slepička. Nějaký čas ještě vzaly spory na téma vrkú x cukrú, kvok x kdák x kokodák, ale nakonec šifra padla - proces luštění hodnotíme jako pomalý, ale mnohem zábavnější, než ty zatrolené kostičky. [K citoslovcím a správnému řešení nás asi nakoplo, že křepelička \(to -ič- navíc nás vážně vytáčelo\) není zajímavá snad ničím jiným než tím "pět peněz" \(i když Martina měla problém uvěřit, že nějaký pták fakt umí mluvit. Já se zas třeba pro změnu dozvěděl, že hrdlička vážně není roštěnka od holoubka\).](#) Napoprvé jsme citoslovce ale ještě opustili a vrátili se k nim až po neplodném, ale zábavném kolečku přes všechny ty pičky, kampeličky, poslíčky, Emily Holuby, pohádky a písničky. Ale jinak souhlas se Šufem - určitě mám radši tyhle kreativní zákysy než ubíjející počítání obvodů, kostiček, uzlů a hlavně mezer u předcházející 5A.

Nevěříme SMS systému, když hlásí sedmou (a dále se zlepšující) pozici - spekulujeme, že špička už je v trapu, a hláška "jste tu 7." poukazuje spíše na smutný fakt, že rotujeme v nějakém kolečku, z kterého už elitní týmy našly dávno kratší cestu ven. Zapomněli jsme, že Po trati je striktně lineární hra - nu což, aspoň nám to nestouplo do hlavy.

Čakovický prak nás vystřelil k šifře s mašinkou, za kterou cítíme učitele matematiky :). Počet otáček kol způsobně vyjádříme, vykrátíme pí a spočteme. Prudí akorát Kopřivnice, kde jak známo výroba aut skomírá, a tak bychom ji raději přiřadili k jednomu kolečku mašinky, vždyť navíc na tom vlaku jsou jen osobáky. Ale mašinku-Kopřivnici nakonec přehlasují tři jasné uhelné elektrárny, které prostě druhému kolečku mašinky ne a ne přiřadit - byť jedna má historickou vlečku.

[Sedmička se nachází na kraji pole i světa mezi Čakovicemi a Ďáblicemi. Přesun sem zpestřila debata o původním řešení "Řepná sexer", což vyvolalo úsměvné vzpomínky na loňské téma a úvahy, jestli letošní hra vůbec nějaké má. Že jsou v reportáži výrazná slova právě na koncích a](#)

začátcích vět si Martina všimá celkem rychle, ale protože se není kam schovat před deštěm, šifru balíme a vyrážíme hledat úkryt. Možnost chvíli přemýšlet o šifře bez šifry v ruce se vyplácí, protože během přesunu mě napadá jak obejít nejisté letopočty událostí a zároveň dostat do tajenky to kino, které mi tam stále přijde plonkové.

Osmička se asi nejvíc přiblížila šifře na stojáka, mapu za divně rozmístěnými obrázky tak nějak vytušíme. Jsou asi dvě hodiny ráno, prší a je mlha, ideální čas jít sbírat houby. Ceníme odkaz na Svíčky (z kterých jsme si přivezli křemenáče velkého, skoro jako ten poTratí), a vydáváme se do lesa.

Houby

V tomhle krizovém čase se většinou Tři s kouskem zapouzdří na pár hodiny tichým civěním do papíru. Dnes je strategie jiná, rozprcháváme se po lese a dáváme si meditační procházku mlhou, ve které vidíme úplně houby .. pardon kužel světla čelovky. Je to nepochybně duchovně povznášející zážitek, ale po dvou hodinách (čas velmi subjektivně odhadnut) bloumání máme jen čtyři houby. Srážíme se pod vysílačem a podle upřesnítky se snažíme proložit houbami kružnici. Daří se, ale vprostřed nacházíme jen další les a mlhu. Zkoušíme z nouze kruh silnice kousek jižněji, a ejhle - holt rýsování na koleni v lese nebude naše nejsilnější stránka.

Mně osobně potratí houby přinesly zcela nový zážitek a pohled na pojem "hledání řešení". Při standardním několikahodinovém zákysu nad šifrou ubíhá čas jako nic, ale zkuste si představit, že čisté dvě hodiny v kuse bloumáte úplně sami v liduprázdném lese, monotónně klimbáte čelovkou vlevo vpravo a nenacházíte vůbec, ale vůbec nic. Jednou tak za čtvrt hodiny potkáte někde na křižovatce podobně deprimovanou bludičku z týmu, přehrajete si stále stejný dialog "Tak co, máš něco?" "Úplný h*o" a zase si jdete po svých. Vzhledem k tomu, že všechny čtyři houby našel Šuf, my ostatní jsme měli pocit opravdu užitečně stráveného času:) Když po pár hodinách dorazil jediný další tým Jádru, byli jsme už vážně DOST uondaní. Vzhledem k velkému poloměru je kružnice patrná bohužel až tak u čtyř hub, které si ale tým musí najít naprostým haluzením. Holt upřesnítko FTW!)

Rozbřesklo se. Jsme třetí? Wow, před sebou mylně hádáme elitní sestavy Seš-losti a Přizdisráčů - pravděpodobně v cíli), neb jsme na houbách před sebou neviděli jedinou čelovku. Nu, pojďme to zkusit udržet. Desítka je text bohatý na divné věci. Těžko říct které jsou divné jen tak z rozpustilosti orgů, a které jsou divné kvůli skrytému řešení. Vojta se ukazuje být nalazen na správnou úroveň divnosti a nějak to louská, jedeme dál.

Na čárách se Vojta se učí jak kreditkou otevírat indoorový bankomat české spořitelny, kde je příjemně teplo, nefouká, neprší. Jen za krkem máme bezpečnostní kameru, a říkáme si, kdy asi na výtržníky (co nad ránem vlezou do banky, tam si sednou a začnou civět do papíru) dorazí ostraha. Vyhlídka na tento zážitek mě inspiruje, abych honem začal malovat písmenka, která sice leží na zádech, ale Iva už je tak nějak přečte..

Dnes naposledy míváme Jádru, a ze sídliště míříme na vnitropražský venkov kdesi nad Trójou, kde už opravdu není kam se schovat. Luštění v dešti je pro přemotivované týmy, proto scházíme pod kopec na zastávku, následně i přes most na Nádraží Holešovice, kde z řady nápadů zkusíme ten správný (a děkujeme bohům/orgům, že šifra nepracovala s pořadím vyjmenovaných slov, které jsme neustále odkládali na později) a docházíme těch pár set metrů pro další šifru.

Za dobrý odhad dalšího směru se odměňujeme teplem a snídaní v McDonalds (jsem šokován sdělením, že ráno tu neprodávají hamburgery), kde nad obojetnou šifrou spí Spící volové. Naše doplňovačka je spíše hravá nežli těžká, takže jim na morálce asi nepřidáme, když se po dvaceti minutách zvedáme k cestě na vlak.

Finiš

Na Podbabě pípáme čtrnáctou šifru sledování nepřiliš nadšenými pohledy voy-a-geru, které úplně chápeme. Jednak už tu kysnou skoro dvě hodiny, druhak tak činí v nevlídném průchodu pod tratí (což se ale hezky hodí k názvu i tematice hry, že ..). Neopakujeme jejich chybu a okupujeme nedalekou benzínku - ty vole lušti, můžeme být první!

Ukazuje se ale, že tu voy-a-ger nekysne jen tak. Měříme, kroužíme, malujeme, ale nic. Lokalita šifry je jako na potvoru doslova oblepená logy Metrostavu, kterážto nápadně připomínají rozsypané zadání, a tak se tonoucí tým chytá tohohle (zcela špatného) stébla. Teplo benzínky je bohužel vykoupeno nuceným poslechem pořadu Farmář hledá ženu a následně jakési pseudovědecké relace. Po vyslechnutí teorie, že lidé jsou masově unášeni a znásilňováni mimozemšťany s cílem vytvořit silnější rasu pro budoucnost, velím k odchodu "kamkoliv jinam", v kteréžto restaurační lokalitě potkáváme i rozmrzající voy-a-ger.

Klidnější prostředí nese ovoce - v našem případě vzpomínku na pravidla a Polybiův čtverec, který se ukazuje být životaschopnějším principem než mobil, polský kříž, ba i než Metrostav. Původní Martinin rastr přenášíme na moje ne zcela přesné kružnice, a když se hoodně chce jde z nich vyčíst Laserská. A když se koukne do mapy, a chce se ještě o trochu víc, tak i Jaselská. Čímž pádem opouštíme trápící se voy-a-ger, a upalujeme k Dejvickému nádraží, doufajíce, že něco najdem.

Našli. Je to už od pohledu třetí vypíčená šifra v historii našeho týmu, stejně jako hry Po trati, což znamená že jsme ve finále .. ale máme na něj jen 39 minut. Za ty se stíháme pořádně jen přesunout na Masarykovo nádraží, a smskou ujistit orgy, ať nám neposílají řešení, že už to skoro máme. Což se ukazuje být trochu nepřesné, šifra padá až asi dvacet minut po limitu. I tak radostně vyrážíme ku cíli, tak akorát na pivo, dort a závěrečné vysvětlování šifer.

Epilog

Jak už to u nejlépe skončivších týmů bývá, hra se nám opravdu líbila a milujeme orgy :). Těžko zakrývat, že nás úmrtnost elitních týmů překvapila - ale byť zvířátková šifra asi úřadovala nejtvrději, další týmy odpadaly tak nějak postupně. Hra nám tudíž nepřišla nějak nevyvážená, prostě jen tvrdá, a to počasím i šiframi. Ale to už tak asi orgové cílí, když pořádají 22-tíhodinovou hru bez nápověd v půlce března...

Je fajn, že ze hry nebyly takové ty tradiční dostihy na čele. Kruté počasí i poněkud zákysoidní průběh udělaly neobvyklou atmosféru v hospodách (zejména těch vprostřed Čakovického kolečka..) i v terénu. Že velká většina týmů proto opět neviděla poTratí houby je škoda, ale vlastně to zároveň není škoda - je to o to větší zážitek za odměnu pro vytrvalé týmy, i když zrovna nedokončí. Třeba se z toho stane na Po trati tradice, my se na ni budeme těšit!

šuf, vojta, martina, iva a martin jakožto
3 s kouskem fosforu (dříve vápníku)